

Pismo vsem vernikom

(prva redakcija)

I. O tistih, ki delajo pokoro

Vsi tisti, ki ljubijo Gospoda »z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem in z vso močjo« (prim. Mr 12,30) in ljubijo svoje bližnje kakor sami sebe (prim. Mt 22,39), ter sovražijo svoja telesa z zablodami in grehi, in prejemajo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa ter obrodijo sadove, vredne pokore: [1, 2]

O, kako srečni in blagoslovljeni so tisti moški in ženske, dokler tako delajo in vztrajajo v tem; kajti nad njimi bo počival Gospodov Duh (prim. Iz 11,2) in si bo pri njih ustvaril svoje bivališče in dom; in so sinovi nebeškega Očeta, čigar dela opravljajo, in so neveste, bratje in matere našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Neveste smo takrat, ko se v Svetem Duhu verna duša združi z našim Gospodom Jezusom Kristusom. Bratje smo mu takrat, ko izpolnjujemo voljo Očeta, ki je v nebesih. Matere pa smo mu takrat, ko ga nosimo v svojem srcu in telesu po božji ljubezni ter čisti in iskreni vesti; rojevamo pa ga po svetem delovanju, ki mora svetiti drugim za zgled.

O, kako častitljivo je imeti v nebesih svetega in velikega Očeta! O, kako sveto, lepo in občudovanja vredno je imeti takšnega Ženina! O, kako sveto in kako drago, prijetno, ponižno, mirno, sladko, ljubeznivo in nad vse zaželeno je imeti takšnega Brata in takšnega Sina: našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je dal svoje življenje za svoje ovce!

II. O tistih, ki ne delajo pokore

Vsi tisti moški in ženske pa, ki ne živijo v pokori in ne prejemajo telesa in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, marveč strežejo svojim zablodam in grehom ter hodijo za hudo poželjivostjo in zlimi nagnjenji svojega telesa; ki ne spolnjujejo tega, kar so obljubili, in s telesom hlapčujejo svetu, mesenim poželenjem in skrbem tega življenja ter posvetnim skrbem:

Ujeti so od hudiča, čigar sinovi so in opravljajo njegova dela; so slepi, ker nimajo prave luči, našega Gospoda Jezusa Kristusa. Nimajo duhovne modrosti, ker nimajo Božjega Sina, ki je resnična Očetova modrost. O njih velja beseda: »Njihova modrost je bila požrta« (Ps 107,27). Vidiijo, spoznavajo, delajo in vede se zavedajo, da delajo húdo, in zavestno pogubljajo svoje duše.

Pazite, slepi, ki vas varajo vaši sovražniki: meso, svet in hudič; kajti telesu je sladko delati greh in grenko služiti Bogu. Vse hudobije in grehi namreč izvirajo in prihajajo iz človeškega srca, kakor pravi Gospod v evangeliju.

In ničesar nimate na tem svetu in ne v prihodnjem. Mislite, da boste dolgo posedovali nečimrnosti tega sveta, toda varate se; kajti prišel bo dan in ura, na katero ne mislite, je ne poznate in zanje ne veste. Telo zboli, smrt se bliža in tako človek umre z grenko smrtjo.

In kjerkoli, kdajkoli in kakorkoli človek umre v grehu brez pokore in zadoščevanja – če je mogel zadoščevati, pa ni zadoščeval – hudič iztrga njegovo dušo iz njegovega telesa s takšno stisko in tesnobo, da je nihče ne more poznati, razen tisti, ki jo doživlja.

In vse imetje, oblast in znanje, za katero so mislili, da ga imajo, jim bo odvzeto. In sorodnikom ter prijateljem zapustijo svoje premoženje, ti pa si ga razdelijo in potem pravijo: »Prekleta bodi njegova duša, ker bi nam bil lahko dal več in zbral več, pa ni zbral!« Črvi bodo izjedli telo in hudiči bodo uničili dušo, in tako bodo izgubili oboje: svet in dušo.